

SHERRYL
WOODS

Dromen aan zee

Vertaling Helene van Emsterland

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2009 Sherryl Woods
Oorspronkelijke titel: *The Inn at Eagle Point*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Helene van Emsterland
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Mengliu Di / Pexels
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1072 4
ISBN 978 94 027 6488 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juli 2017
Tweede druk juli 2022

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Het geruzie was het grootste deel van de nacht doorgegaan. In haar kamer, drie deuren verwijderd van de kamer van haar ouders, had Abby wel het geluid van harde stemmen kunnen horen, maar niet wat ze zeiden. Het was niet de eerste keer dat ze ruzie hadden in korte tijd, maar deze keer leek het anders. Vanwege de luide woordenwisseling en haar gepieker daarover had ze bijna geen oog dicht gedaan.

Toen ze vlak na zonsopgang de trap af liep, zag ze koffers in de vestibule staan. Haar hoop vervloog dat ze zich maar had verbeeld dat het deze keer anders was, dat haar angstige voor gevoel alleen maar voortkwam uit haar overactieve fantasie en dat ze van een mug een olifant maakte. Nu wist ze beter. Deze keer ging er iemand weg, misschien wel voorgoed, gezien de stapel bagage bij de voordeur.

Ze probeerde niet in paniek te raken. Haar vader, Mick O'Brien, was geregeld af en aan thuis. Als internationaal befaamd architect moest hij veel op pad voor een nieuwe opdracht, een nieuw avontuur. Toch leek het deze keer anders. Hij was nog maar een paar dagen thuis van zijn laatste reis, en het kwam zelden voor dat hij direct weer vertrok.

'Abby!' Haar moeder klonk verbaasd en een tikje geïrriteerd. 'Wat doe jij zo vroeg op?'

Haar moeders verrassing was niet zo vreemd. De meeste tieners, dus ook Abby en haar broers, vonden vroeg opstaan in het

weekend vreselijk. Meestal kwam ze op zaterdag pas tegen het middaguur naar beneden.

Toen ze haar moeder aankeek, zag ze pas hoe geschokt die eruitzag. Dus Megan had gehoopt stiekem te kunnen vertrekken, voordat iemand op was om haar te confronteren met lastige vragen. 'Je gaat weg, hè?' vroeg ze toonloos, terwijl ze haar tranen probeerde te bedwingen. Ze was zeventien, en als haar vermoedens klopten, moest ze sterk zijn voor haar jongere broers en zusjes.

Ook Megan kreeg tranen in haar ogen. Ze wilde iets zeggen, maar er kwam niets uit. Ten slotte knikte ze.

'Waarom, mam? Waar ga je heen? En wat gebeurt er met ons: met mij, Bree, Jess, Connor en Kevin? Laat je ons ook in de steek?'

'Lieverd toch, dat zou ik nooit doen.' Megan strekte haar armen naar haar uit. 'Jullie zijn mijn kindjes. Zodra ik een vaste plek heb gevonden om te wonen, kom ik jullie halen. Dat beloof ik.' Hoewel ze overtuigend probeerde te klinken, was het duidelijk dat ze doodsbang was. Waar ze ook heen ging, Megan was angstig en onzeker. Geen wonder. Al bijna twintig jaar was ze met Mick O'Brien getrouwd. Met hun vijf kinderen hadden ze een bestaan opgebouwd in Chesapeake Shores, de stad die Mick zelf ontworpen en gebouwd had, samen met zijn broers. En nu ging Megan helemaal alleen weg om opnieuw te beginnen. Wie zou niet doodsbenauwd zijn?

'Weet je zeker dat je dit echt wilt, mam?' vroeg Abby in een poging zo'n drastisch besluit te begrijpen. Ze kende heel veel kinderen met gescheiden ouders, maar hun moeder was er niet zo plompverloren vandoor gegaan. Als er iemand vertrok, was het de vader. Dit leek duizend maal erger.

'Natuurlijk wil ik dit niet,' zei Megan fel. 'Maar dit kan zo niet doorgaan.' Ze wilde nog iets zeggen, maar wuifde het weg. 'Het is een zaak van je vader en mij. Ik weet alleen maar dat ik iets moet veranderen. Ik wil opnieuw beginnen.'

Ergens was Abby wel opgelucht dat Megan niet meer had gezegd. Ze wilde niet weten wat haar moeder ertoe gedreven had om weg te gaan. Ze hield van haar beide ouders en respecteerde hen. Ze wist niet zeker hoe ze zou zijn omgesprongen met ondoordachte boze woorden, die de liefde kapot zouden kunnen maken die ze voor hen beiden voelde.

‘Maar waar ga je dan naartoe?’ vroeg ze weer. Vast niet ver weg. Haar moeder zou haar toch zeker niet in haar eentje voor de gevolgen laten opdraaien? Mick kon niet met emoties overweg. Al het andere kon hij aan: zorgen dat ze niets tekort kwamen, van hen houden, zelfs af en toe naar een wedstrijd of een projectpresentatie op school gaan, maar met builen, kneuzingen en gekwetste gevoelens gingen ze allemaal naar Megan.

Hoewel, waarom zou Megan niet veronderstellen dat Abby al het andere aankon? Alle gezinsleden wisten dat Abby haar verantwoordelijkheden als oudste serieus opvatte. Ze had altijd geweten dat haar ouders op haar rekenden als steuntje in de rug. Bree van twaalf – die zich gedroeg alsof ze dertig was – en haar broers zouden het wel redden. Als Megan weg was, zou Bree zich eerst in zichzelf terugtrekken, maar ze zou zelf een manier vinden om ermee om te gaan, omdat ze wijs en introvert was. Kevin en Connor waren tieners. Die dachten vrijwel nergens anders aan dan aan sport en meisjes. Vaak schaamden ze zich voor hun uitbundige, hartelijke moeder.

Maar Jess was nog zo jong. Vorige week was ze zeven geworden, nog veel te jong om het zonder moeder te moeten stellen. Abby had geen idee hoe ze die moederrol zou moeten vervullen, al was het maar tijdelijk.

‘Zo ver ga ik niet weg,’ verzekerde Megan haar. ‘Zodra ik een baan en een huis voor ons allemaal heb, kom ik jullie halen. Dat duurt niet lang. Daar zal ik wel voor zorgen,’ voegde ze er meer tegen zichzelf aan toe.

Abby wilde haar toeschreeuwen dat het altijd te lang zou zijn

en dat elke afstand te ver zou zijn. Waarom begreep haar moeder dat niet? Maar ze keek zo triest. Eenzaam en alleen, eigenlijk. Haar wangen waren nat van de tranen. Dan kon ze toch niet tegen haar gaan schreeuwen, zodat ze zich nog ellendiger ging voelen? Abby moest zichzelf maar zien te redden en zorgen dat de anderen het begrepen.

Toen schoot een andere angstaanjagende gedachte haar te binnen. 'Maar hoe moet dat dan als papa weg moet voor zijn werk? Wie moet er dan voor ons zorgen?'

Heel even was Megan van haar stuk gebracht, waarschijnlijk doordat ze de paniek in Abby's stem hoorde. 'Jullie oma komt bij jullie inwonen. Mick heeft al met haar gepraat. Later op de dag komt ze hiernaartoe.'

Abby begon te beven. Ze beseftte dat dit serieus was, als haar ouders geregeld hadden dat oma bij hen kwam inwonen. Dat betekende dat deze scheiding definitief was en niet iets tijdelijks, dat zou eindigen zodra ze hun gezonde verstand terug hadden. 'Nee,' fluisterde ze. 'Dit is zo verkeerd, mam.'

Megan leek geschrokken van haar heftige reactie. 'Maar jullie houden allemaal van oma. Het zal toch geweldig zijn als jullie haar hier bij jullie hebben.'

'Daar gaat het niet om. Oma is jou niet. Je kunt ons dit niet aandoen.'

Megan trok Abby in haar armen, maar ze rukte zich los, weigerend zich te laten troosten als haar moeder op het punt stond de deur achter zich dicht te trekken en hun leven overhoop te gooien.

'Ik doe jou dit niet aan,' zei Megan, smekend om begrip. 'Ik doe het voor mezelf. Probeer dat te begrijpen. Uiteindelijk zal dit voor ons allemaal het beste uitpakken.' Ze raakte Abby's bestraande wang aan. 'Jullie zullen New York enig vinden, vooral jij. We zullen naar theater, ballet en kunstgaleries gaan.'

'Ga je naar New York verhuizen?' Even vergat ze haar droom

om daar ooit te gaan werken en naam te maken in de financiële wereld. Het enige waar ze nu aan kon denken, was dat het mijlenver verwijderd was van hun huis in Chesapeake Shores in Maryland. Stiekem had ze gehoopt dat haar moeder naar een ander deel van de stad zou verhuizen, of misschien naar Baltimore of Annapolis. Was dat niet ver genoeg om haar problemen met Mick achter zich te laten? ‘En als we je nodig hebben, hoe moet dat dan?’

‘Dan bel je me natuurlijk.’

‘En moeten we dan uren wachten voor je komt opdagen? Dat is belachelijk, mam.’

‘Het zal niet lang duren, hooguit een paar weken, totdat jullie bij mij gaan wonen, schat. Ik ga een prachtig huis voor ons zoeken en de beste privéscholen voor jullie. Dat hebben Mick en ik afgesproken.’

Wanhopig graag wilde ze geloven dat het allemaal bewaarheid zou worden. Tegelijkertijd wilde ze haar moeder de ene vraag na de andere blijven stellen, totdat ze haar belachelijke plan vergeten was, maar op dat moment kwam de taxi voorrijden. Vol afschuw staarde ze van de taxi naar haar moeder en terug. ‘Ga je nu meteen weg, zonder zelfs maar afscheid te nemen?’

De tranen stroomden Megan over de wangen. ‘Geloof me, dit is het beste. Het is gemakkelijker. Ik heb voor ieder van jullie een briefje onder de deur van je slaapkamer geschoven en ik zal jullie vanavond bellen. Voor je het weet zijn we weer bij elkaar.’

Terwijl Abby verlamd van schrik stond toe te kijken, pakte Megan de eerste twee tassen en droeg ze het trapje van de veranda af naar de wachtende taxi. De chauffeur haalde de rest op.

Megan volgde hem terug naar het huis, bleef staan in de lege vestibule en duwde met een vinger Abby’s kin omhoog. ‘Ik hou van je, schat. En ik weet hoe sterk je bent. Dat jij hier blijft, bij je broers en zusjes, is het enige wat deze scheiding goedmaakt.’

‘Er is niets goeds aan!’ Tot op dit moment had ze zich nog grotendeels in kunnen houden, maar het besef dat haar moeder niet eens bleef om de eerste schok op te vangen, maakte dat ze het wilde uitschreeuwen. Zij was geen volwassene en het was niet haar taak om uit deze ellende een uitweg te vinden. ‘Ik haat je!’ schreeuwde ze, toen Megan met kaarsrechte rug het trapje af liep. Ze riep het nog een keer om haar moeder te laten horen hoe boos ze was, maar Megan keek niet om.

Abby had willen blijven schreeuwen totdat de taxi uit het zicht was, maar op dat moment zag ze vanuit haar ooghoek iets bewegen. Ze keerde zich om en daar stond Jess, met ogen groot van verwarring en ontzetting.

‘Mammie,’ fluisterde haar zusje met een bibberend kinnetje, terwijl ze door de geopende voordeur de verdwijnende taxi nastaarde. Haar rossig blonde haar zat in de war en ze stond op blote voetjes, met de afdruk van haar ouderwetse chenille dekbed nog in haar wang. ‘Waar gaat mammie heen?’

Abby riep die innerlijke kracht in zich op die ze volgens iedereen in zich had, zette haar eigen angst en woede opzij en dwong zichzelf om haar zusje toe te lachen. ‘Mammie gaat op reis.’

Jess kreeg tranen in haar ogen. ‘Wanneer komt ze terug?’

Abby sloeg haar armen om haar zusje heen. ‘Ik weet het niet zeker,’ antwoordde ze. ‘Ze heeft beloofd dat ze niet lang weg blijft.’

Maar natuurlijk bleek dat een leugen te zijn.

Hoofdstuk 1

Vijftien jaar later

Het was niet leuk om een perfectionist te zijn, vond Abby O'Brien Winters toen ze na middernacht haar bed in kroop, mentaal en fysiek uitgeput na een hectische dag in Wall Street. Slechts twintig minuten had ze haar volle aandacht aan haar tweelingdochters kunnen besteden. Ze had nog maar net de eerste alinea van *Het Fluwelen Konijn* voorgelezen, toen ze al in slaap waren gevallen. Voor de derde achtereenvolgende avond had ze een opgewarmde Chinese afhaalmaaltijd gegeten, waarna ze een stuk of zes enorme rapporten met marktanalyses ter hand had genomen om door te werken voordat de effectenbeurs morgen opende. Haar leesvoer voor het slapengaan was heel wat uitdagender dan dat van Caitlyn en Carrie.

Ze was goed in haar werk als vermogensbeheerder bij een groot effectenkantoor, maar het had wel haar huwelijk gekost met een geweldige vent, die er genoeg van had gekregen om altijd op de tweede plaats te komen. Bovendien had ze meer uren slaap in te halen dan ze kon tellen. Hoewel Wes en zij de voogdij deelden, had ze vaak het gevoel dat ze haar vijfjarige dochters nauwelijks kende. Soms leek het wel of ze meer tijd doorbrachten met de kinderjuffrouw – en zelfs met haar ex – dan met haar. Ze had er al lang geen zicht meer op wat ze precies aan wie wilde bewijzen.

Toen de telefoon rinkelde, wierp ze kreunend een blik op de klok. Als iemand zo laat belde, was het een noodgeval. Met bonzend hart nam ze het gesprek aan.

‘Met mij, Abby,’ kondigde haar zusje Jessica aan. Jess was de jongste van de vijf kinderen O’Brien en de enige echte avondmens. Abby ging alleen maar laat naar bed omdat dat de enige manier was om genoeg werk af te krijgen in een dag van vierentwintig uur. Jess bleef op omdat ze zich pas in haar element voelde als de maan en de sterren aan de hemel stonden. ‘Ik heb al eerder gebeld, maar de kinderjuffrouw zei dat je nog niet thuis was. Toen werd ik afgeleid door een project waar ik mee bezig ben. Ik hoop dat ik niet te laat bel. Ik weet dat je meestal op de gekste tijden op bent.’

‘Geen probleem,’ verzekerde Abby haar. ‘Is alles oké? Je klikt gestrest. Is er iets met oma aan de hand? Of met papa?’

‘Oma is een wonder. Die wordt nog ouder dan wij allemaal. En pap is ergens iets aan het bouwen. Geen idee waar hij zit.’

‘Vorige week zat hij in Californië,’ wist Abby zich te herinneren.

‘Dan zit hij er vast nog steeds. Hij moet immers toezicht houden op elk afzonderlijk detail als een van zijn projecten gebouwd wordt, dat weet je. Natuurlijk verliest hij daarna zijn belangstelling, net zoals na Chesapeake Shores.’

Jess’ bittere toon was niet verwonderlijk. Als jongste van de vijf had zij meer dan de andere vier eronder geleden dat ze zo weinig tijd met haar vader had kunnen doorbrengen. Mick O’Brien had al naam gemaakt als architect en planoloog toen hij Chesapeake Shores had ontworpen en gebouwd, tegenwoordig een beroemd stadje, gelegen aan Chesapeake Bay. Hij had dat in samenwerking met zijn broers gedaan, de een aannemer, de ander milieukundige. Het stadje was gebouwd op de grond waar Colin O’Brien landbouw had bedreven. Dat was een achter-achterroom, die als eerste van de O’Briens aan het eind van de ne-

gentiende eeuw uit Ierland was vertrokken. Het had het pronkstuk moeten worden van Micks oeuvre en de idyllische plaats die zijn familie als thuis zou beschouwen. Helaas was dat anders gelopen.

Mick en zijn broers hadden gebekvecht over de aanleg van de stad, over milieukwesties en zelfs over het behoud van de paar verkrotte historische gebouwen op een deel van de grond. Ten slotte hadden ze hun partnerschap ontbonden. Hoewel ze alle drie in of bij Chesapeake Shores woonden, spraken ze elkaar zelden, behalve op feestdagen, als oma erop stond. Dan moesten ze doen of alles pais en vree was in de familie.

Sinds Abby's moeder, Megan, en Mick vijftien jaar geleden waren gescheiden, woonde Megan in New York. Hoewel het plan had bestaan dat alle kinderen met haar mee naar New York zouden verhuizen, was dat niet gebeurd, en dat had Abby nooit begrepen. Ze waren in Chesapeake bij hun vader gebleven, die er haast nooit was, en bij hun oma. De afgelopen jaren waren ze stuk voor stuk uitgevlogen, behalve Jess, die een haat-liefdeverhouding met de stad en met Mick scheen te hebben.

Sinds Abby na haar opleiding zelf ook naar New York was verhuisd, had ze weer een sterke band met haar moeder gekregen, maar haar broers en zusjes niet. En ze hadden allemaal een ongemakkelijk soort relatie met hun vader. Hun goedlachse oma, met haar grijzende rode haar, twinkkelende blauwe ogen en dat tikkeltje Ierse accent in haar stem, was degene die het gezin bij elkaar hield. Ze was nog maar een meisje geweest toen haar familie de O'Brien-pioniers naar Maryland was gevolgd.

'Belde je om over pap te klagen, of zit je iets anders dwars?' vroeg Abby.

'Over pap kan ik altijd wel iets te klagen bedenken,' gaf Jess toe. 'Maar eigenlijk bel ik je omdat ik je hulp nodig heb.'

'Wat kan ik voor je doen?' vroeg ze direct. Met al haar zusjes en broers had ze een goede band, maar Jess had een speciaal

plekje in haar hart. Misschien door hun leeftijdsverschil en omdat ze beseftte welke uitwerking het vertrek van haar moeder en hun vaders vele zakenreizen op Jess hadden gehad. Sinds Megan was weggegaan, had Abby voor Jess de moederrol vervuld.

‘Kun je alsjeblieft naar huis komen?’ smeekte Jess. ‘Het is een beetje te gecompliceerd om door de telefoon te vertellen.’

‘Ach, liefje, ik weet het niet. Ik heb het razend druk op mijn werk,’ begon ze aarzelend.

‘Je hebt het altijd druk en dat is nou juist waarom je naar huis moet komen. Je bent in geen tijden geweest. Voordat de meisjes er waren, gebruikte je je werk als excuus. Toen was het de tweeling. Nu is het je werk én de tweeling.’

Het was waar. Jarenlang had ze smoesjes verzonnen, had ze haar geweten gesust met het feit dat al haar familieleden dol op New York waren en haar regelmatig kwamen opzoeken. Zolang ze hen allemaal vaak zag, maakte het niet uit dat het altijd bij haar thuis gebeurde en niet in Chesapeake Shores. Ze had zich er nooit in verdiept waarom het zo makkelijk was geweest om weg te blijven. Misschien omdat ze zich er niet meer thuis had gevoeld na het vertrek van haar moeder.

Voordat ze kon reageren, voegde Jess eraan toe: ‘Kom op, Abby, wanneer ben je voor het laatst echt met vakantie geweest? Voor je huwelijksreis, wed ik. Je weet dat het je goed zou doen om er even tussenuit te gaan, en de meisjes zouden het hier enig vinden. Het zou hun goeddoen om de stad die hun opa heeft gebouwd en waar jij bent opgegroeid goed te leren kennen, en oma zou hen een paar weken vreselijk kunnen verwennen. Kom alsjeblieft. Ik zou het niet vragen als het niet belangrijk was.’

‘Een kwestie van leven of dood?’ vroeg Abby. Het was een uitdrukking die ze al sinds jaar en dag gebruikten om aan te geven of er in hun leven sprake was van een enorme crisis of slechts een tijdelijke tegenslag.

‘Dat zou best kunnen,’ antwoordde Jess serieus. ‘In die zin dat

mijn hele toekomst op het spel staat. Volgens mij ben jij de enige die kan helpen, of in elk geval de enige die ik om hulp wil vragen.'

Het klonk zo somber, dat Abby zei: 'Misschien kun je het beter nu vertellen.'

'Je moet hier zijn om het te kunnen begrijpen. Als je niet een paar weken kunt blijven, kom dan in elk geval een paar dagen, alsjeblieft.'

Jess' stem klonk ongewoon dringend; blijkbaar was haar bevestiging dat haar toekomst op het spel stond niet overdreven. Abby wist dat ze haar zusje onmogelijk de rug kon toekeren, aangezien Jess de enige van hen was die nog steeds niet wist wat ze met haar leven aan moest. Bovendien zou het Abby inderdaad goeddoen om er even tussenuit te gaan. Had ze zelf niet eerder deze avond over haar funeste werkverslaving geklaagd?

Met een glimlach bedacht ze hoe geweldig het zou zijn om de zeelucht in Chesapeake Bay weer op te snuiven. Wat nog fijner zou zijn: ze zou met haar dochters ergens zijn waar ze konden schommelen in het speeltuintje dat haar vader voor het stadspark had ontworpen, waar ze zandkastelen aan het strand konden bouwen en op hun blote voetjes door het koele water van de baai konden rennen. 'Ik ga het morgen regelen en dan kom ik tegen het weekend langs,' beloofde ze. Ze wierp een bedenkelijke blik op haar boordevolle programma. 'Maar meer dan een paar dagen kan ik niet vrijmaken, oké?'

'Een week,' smeekte Jess. 'Ik denk niet dat dit in een paar dagen op te lossen is.'

Ze zuchtte. 'Ik zal zien wat ik kan doen.'

'Zie maar,' zei Jess meteen, het compromis aangrijpend. 'Geef maar door hoe laat jullie vlucht landt, dan kom ik jullie ophalen.'

'Ik huur wel een auto.'

'Kun je nog wel autorijden na al die jaren in New York?' plaagde Jess. 'En weet je nog hoe je thuis moet komen?'

‘Zo slecht is mijn geheugen niet. Tot gauw, liefje.’

‘Ik ga oma bellen om te vertellen dat jullie komen.’

‘Zeg haar dat ze zich niet te veel moet uitsloven, oké?’ Abby wist dat het zinloos zou zijn. ‘We gaan wel uit eten. Ik doe een moord voor Maryland-krab.’

‘Daar komt niets van in,’ dreigde Jess. ‘Het is nog wat vroeg in het seizoen, maar als je gestoomde krabben wilt, ga ik ze ergens op de kop tikken voor vrijdagavond. We kunnen op de veranda eten, maar ik ga oma er niet van weerhouden om zich uit te leven in de keuken. Laat haar maar lekker gaan kokkerellen.’

Abby lachte om haar enthousiasme. Oma’s bakkunst – vlaaien, gebakjes, koekjes, broodjes en cakes – was legendarisch. Ooit had Abby al die traditionele familierecepten willen leren en een bakkerij willen beginnen, maar dat was voordat ze ontdekte dat ze belangstelling en aanleg voor financiën had. Zo had ze Chesapeake Shores achter zich kunnen laten.

Na meer dan tien hectische jaren waarin ze steeds hogerop was geklommen in het verraderlijke bedrijfsleven en was getrouwd, moeder van een tweeling was geworden en was gescheiden, ging ze nu weer naar huis voor een echt bezoek. Dat was langer dan even snel een weekend op en neer gaan zonder genoeg tijd te hebben om te relaxen voordat ze weer naar New York moest vliegen. Ze vroeg zich wel af of dat iets goeds was of niet, afgaand op de wanhoopskreet van Jess.

‘Kun je niet ten minste een das omdoen,’ mopperde Lawrence Riley tegen zijn zoon. ‘Als jij deze bank gaat overnemen, moet je de werknemers het goede voorbeeld geven. Je kunt hier niet aankomen alsof je net van een Harley af bent gestapt.’

‘Maar dat is precies wat ik heb gedaan,’ zei Trace geamuseerd. ‘Mijn motorfiets staat op de parkeerplaats.’

Zijn vaders blik werd nog bozer. ‘Ik had je toch gezegd dat je je moeders auto moest nemen. Je moet aan je image denken.’

‘En moeder dan?’ vroeg Trace nuchter. ‘Ik zie haar niet op een Harley naar de bijeenkomst van haar tuinclub rijden.’

‘Ze heeft genoeg vriendinnen die haar met alle liefde willen komen afhalen.’

‘En kennelijk had niemand van hen zin om daarna met haar boodschappen te gaan doen.’

‘Jij hebt altijd wel een weerwoord, hè? Dit gaat niet werken als je mij of dit werk niet serieus neemt.’

‘Ik neem je altijd serieus,’ zei Trace. ‘En die baan wil ik helemaal niet. Ik heb een prima carrière opgebouwd in New York. Dat ik geen pak hoeft te dragen of een rekenmachine hoeft te gebruiken, betekent niet dat het geen respectabel werk is.’ Hij verdiende zo goed als ontwerper, dat hij zich een grote zolderetage in Soho kon permitteren. Aan zijn vader hoefde hij echt geen verantwoording af te leggen. Dat was mooi meegenomen.

‘Nou en? Moet ik deze volksbank dan laten overnemen door een van die grote ketens?’

‘Waarom niet?’ zei Trace laconiek. ‘Zo gaat dat nou eenmaal in de bankwereld.’

‘Niet met deze bank, zolang ik hier nog iets te zeggen heb. Chesapeake Shores Community Bank biedt de mensen in deze stad een service die geen van die anonieme onpersoonlijke monsterbanken ooit zou kunnen bieden.’

Daar kon Trace niets tegenin brengen. Hij wilde alleen niets met de bank te maken hebben, of het nu een familiebedrijf was of niet. ‘Waarom stel je Laila niet aan?’ vroeg hij, doelend op zijn jongere zusje. Dat leek hem een goed idee. Als hij zijn vader zover kreeg dat hij Laila de baan gaf die ze altijd al had willen hebben, kon hij morgen al terug naar New York. Hij hoefde zijn vader het idee alleen maar aan te praten. ‘Denk er eens over na, pap. Ze is goed met cijfers, haalde een hoge score op haar eindexamen en topresultaten op haar bachelor. Ze heeft haar master gehaald bij de Wharton School of Business. Zij zou de aangewezen persoon zijn.’